

KARRIKAN - PEDAGOGÍAS INVISIBLESEN ESKUTIK

KULTUR BITARTEKAR ITZAKO GIDA

KALEAK HARTZEA

0. Zertarako gida?

Gida hau kale-arteetan diharduten eta beren prozesuetan, koherentzia eta konpromiso soziala aintzat hartuta, **kultur bitartekaritza** txertatu nahi duten konpainia eta eragile kultural guztiei eskukaldia emateko ekimena da.

Pedagogías Invisibles kolektiboko kideok ez dugu errezeta hutsezinetan sinesten; beraz, gidak ez du urratsez urrats jarraitu beharreko eskuliburu itxia izan nahi. Jakin badakigu kultur bitartekaritza ez dela kopia daitekeen formula, ezta proiektu bat burutzeko bete behar den baldintza bat ere. Kultur bitartekaritza, batez ere, lurraldeekin eta komunitateekin harremanetan jartzeko modua da, eta, aldi berean, lan artistikoaren zentzuaz beraz hausnartzeko balio zaigu.

Hala, gida honen helburua ez da kultur bitartekaritza nola egin behar den esatea, baizik eta irakurlearen eskura jartzea prozesu **kontzienteagoak eta arretatsuagoak taxutzen lagun dezaketen orientabide edo ikaskuntza batzuk.**

Horren harira, **argitu beharra dago ezin ditugula hartu bitartekaritza-prozesuak betebehartzat edo kanpoko ezarpenzat**; izan ere, horrek ez du esan nahi proiektu bat justifikatzeko jarduerak gehitu behar direnik, ezta erakunde-checklist bat bete behar denik ere. **Bitartekaritza kultura- eta gizarte-erantzukizuna da**, eta artistak eta komunitateak elkartzeko, elkarri entzuteko eta sortzeko espazioak sor ditzake.

Izan ere, kale-arteetara hurbiltzen garenean, dimentsio horrek esanahi bereziki esanguratsua hartzen du. Kalea, berez, espazio demokratikoa eta irekia da, non arteak eguneroko bizitzarekin topo egiten duen. Testuinguru horretan, bitartekaritza **funtssezko tresna** da topaketan sakontzen laguntzeko, eta lotura iraunkorragoak sortzen ditu proposamen artistikoen, lurraldeen eta pertsonen artean.

Hori esanda, edonor gonbidatu nahi dugu gida hau irakurtzera eta bitartekaritzaren eta kale-artearen arteko bidegurutzean sartzera; baina, batez ere, hauei zuzenduta dago:

- Kale-arteetan diharduten konpainiak
- Jaialdiak eta programatzaileak
- Kultur bitartekariak
- Udal-talde teknikoak
- Espazio publikoan lan egiten duten kultur eragileak

1. Nondik ulertzen dugun bitartekaritza

Batzuetan, kultur bitartekaritza jarduera paraleloekin lotzen da azaletik; hots, programazioaren ekintza osagarriekin, zeinak hitzaldien, tailerren, ikusleekiko topaketen edo hezkuntza-jardueren bidez antola daitezkeen. Formatu horiek bitartekaritzaren parte direla eta bitartekaritza horrelako esparruen bidez gauza daitekeela egia bada ere, hor geratzea gehiegi sinplifikatzea litzateke.

Bitartekaritza, batik bat, harreman-jardunbide bat da, eta ideia hau du abiapuntu: kultura ez da kontsumitzen den produktu bat soilik, baizik eta gurutzatzeko espazio bat, artisten eta komunitateen arteko elkarrizketarako espazioak bilatzen dituen**a, jardunbide artistikoa beste gizarte-eremu batzuekin lotzeko**. Horren haritik, gida honek jarrera oso zehatza izan nahi du, eta argitu kultur bitartekaritzaren helburua ez dela soilik artea jendeari hurbiltzea, baizik eta **lurralde partekatuak sortzea**, non arteak eta gizarteak elkar aurkitzen eta eraldatzen duten.

Horren harira, kontzientziatik eta konpromisotik prozesuak aktibatu beharra dago, zeinetan bitartekaritza ez den izango proiektu artistikoaren gehigarri bat, ikusleak sortzeko estrategia bat edo betebeharraren administratiboa bat. Halaber, hori guztia kalean kokatzen dugunean (hots, berez espazio kultural demokratizatzailea dena, non esperientzia desberdinak dituzten pertsonak elkartzen diren, sarbide-iragazkirik eta oztopo instituzionalik gabe), bitartekaritza funtsezko aliatua da harreman hori entzuteko, elkarrizketan aritzeko eta harreman hori anplifikatzeko.

2. Kale-arteetako bitartekaritza-modu posibleak

Atal honi ekiteko, 2025eko denboraldian garatutako hiru bitartekaritza piloturen ikerketa prozesuaren ondoren Artekalere-erentzat egindako txostenari helduko diogu berriro. Prozesu horretan, hiru formatu nagusi aktibatu ziren: emanaldi osteko solasaldiak, tailerrak eta baterako sortze-prozesuak. Hala ere, atal honetan funtsezkoa den zerbait azpimarratu beharra dago: bitartekaritza ez da formatuan hasten, baizik eta kultura nola sortu erabaki zehatz batean eta leku horretan kokatzean hartzen dugun erantzukizun batean. Horri dagokionez, bitartekaritzak zerikusia du erakunde, jaialdi edo konpainia batek lurraldearekin eta bertan bizi diren komunitateekin harremanak izatea erabakitzekeko moduarekin.

Paradigma horretan aurkitzen dugu formatuak tresnak direla; izan ere, bitartekaritza programazioari gehitu beharreko jarduera gisa ulertzen bada, ia berdin zaio zein aukeratzen den, nekez sortuko baitu egiturazko lanik edo nekez aldatuko baititu artearen eta komunitatearen arteko harremanak. Aldiz, **bitartekotza egiteko asmo argia badago**, tresna horiek borondate hori gauzatzeko eta topaketa-prozesu sakonagoi eusteko modu zehatz bihurtzen dira.

Azkenik, adierazi beharra dago ez dagoela formatu bat bestea baino hobea, garrantzitsuena dela tresna egokia aukeratzea, testuinguruaren, eskura dauden baliabideen eta sortu nahi den harreman-motaren arabera. Proiektu beraren barruan hainbat formatu aktiba daitezke une desberdinetan.

1. Emanaldi osteko solasaldiak

Emanaldi osteko solasaldiak ikuskizunaren ondoren artisten eta ikusleen arteko elkarrizketa-guneak dira. Kale-artearen testuinguruan, topaketa horiek bereziki interesgarriak izan daitezke, emanaldian zehar sortu den esperientzia kolektiboa luzatzen dutelako.

Hala, solasaldien bidez:

- artistek eta ikusleek elkarri jakinarazten dizkiote antzezlanari buruzko iritziak eta galderak.
- antzezlanaz gogoeta egiten da.
- artistak eta ikusleak elkarrengana hurbiltzen dira.
- ekitaldiaren izaera komunitarioa sendotzen da.

Pilotuan zehar, jabetu ginen topaketek hobeto funtzionatzen dutela baldin eta:

- emanaldia hasi aurretik iragartzen badira.
- azken agurra egin eta berehala hasten badira.
- solasaldia errazteko bitarteko bat badago.
- espazioak entzun eta kontzentratzeko aukera ematen badu.

Proposamen metodologikoa

Galdera nagusien metodologia

Emanaldi osteko solasaldiak garatzeko, baliagarria izan daiteke elkarrizketa irekiagoa eta esanguratsuagoa erraztuko duten tresna metodologikoetan oinarritzea. Horietako bat galdera nagusien metodologia da.

Galdera nagusiak irekiak dira eta ez dute erantzun zuzen bakarra. Ezin dira "bai" edo "ez" erantzun, baizik eta hausnarketarako eta elkarrizketarako gonbita egiten dute. Lokailu-galderak dira, hainbat jakintza eta esperientzia elkarrekin lotzeko aukera ematen baitute. Gainera, unibertsalak ohi dira, eta, beraz, pertsona guztiak itauntzen gaituzte, gure adina, jatorria edo metatutako esperientzia kulturalak edozein direla ere.

Galdera nagusietatik abiatuta solasaldi bat lantzeko, antzezlanaren azalpenaren ardatza zentzuaren eraikuntza kolektiborantz eraman behar da. Erantzun itxiak bilatu beharrean, espazio bat ireki nahi da, pertsona bakoitzak bere esperientziatik ekarpenak egin ditzan, eta, aldi berean, piezak proposatzen dituen funtsezko gaiak lantzen dira.

Esate baterako, aniztasuna jorratzen duen antzezlan batean, “gustatu al zaizu?” edo “ulertu al duzu pieza?” galdetu beharrean, honelako galderak bota genitzake (beste proiektu batzuetan garatutako galdera nagusien adibideak dira horiek), piezaren zeharkako gaiekin bat datozenak:

Zer da normala izatea? Nork du boterea? Noiz gaude lekuz kanpo?

Horrelako galderak ez dute elkarrizketa itxi nahi, zabaldu baizik, esperientzia eszenikoa aberasten duen eta parte-hartzaileen bizitzarekin lotzen duen hausnarketa esparru partekatu bat sortuta.

2. Tailerrak

Tailerrek aukera ematen dute esperientzia eszenikoa praktikatik eta esperientziazotik zabaltzeko, pieza eszenikoan dauden hizkuntzak edo metodologiak sakonago azter baitaitezke.

Solasaldiak ez bezala, tailerrak denbora gehiago, parte-hartzaile talde txikiago bat, eta, jakina, lan egiteko espazio egoki bat behar ditu. Baldintza horiek daudenean, tailerrek esperientzia oso sakonak sor ditzakete artisten eta parte-hartzaileen artean.

Pilotuan zehar, horiek egoki garatzeko faktore batzuk antzeman ziren:

- jada eratuta dauden taldeekin lan egitea (eskolak, elkarteak, kolektiboak).
- tailerra ikuskizunaren esperientziarekin lotzea.
- talde maneiagarriak izatea (10 eta 20 pertsona artean).

Proposamen metodologikoa

Tailerrei dagokienez, bereziki baliagarria izan daiteke jarduera gisa ez ezik, ikaskuntzako esperientzia artistiko gisa ere proposatzea. Hau da, parte-hartzaileek egin ez ezik, proposamen eszenikoarekin lotuta pentsatu, sentitu, ikertu eta sortu ere egiten duten prozesu gisa.

Horrelako prozesuak egituratzeko modu bat sorkuntzaren faseekin batera doazen metodologiak dira. Gure kasuan, VENGAI metodologiarekin lan egiten dugu. Metodologia horrek edozein sortze-prozesuren funtsezko bost une aztertzea proposatzen du:

Nizendatzea

Garrantzitsua eta esanguratsua den gai edo abiapuntu bat aukeratzearekin du zerikusia. Kontua ez da soilik “zerbaiti buruz hitz egitea”, baizik eta taldea benetan itauntzen duena edo piezarekin konektatzen duena identifikatzea.

Nork bere buruari galdetzea

Hemen hausnarketa-esparrua irekitzen da. Gai sakontzeko, zalantzan jartzeko eta hainbat ikuspegitik begiratzeko aukera emango diguten galderak aktibatzeke unea da. Fase horretan, bereziki erabilgarria izan daiteke emanaldi osteko solasaldiaren atalean aipatu ditugun galdera garrantzitsuen metodologiarekin lan egitea.

Aberastea

Ikerketa-fasea da, eta prozesua aberastuko duten materialak, erreferentziak, kontakizunak eta begiradak ekartzea behar izaten du. Garrantzitsua da, halaber, hegemoniaren kontrako hainbat ikuspegi txertatzea, iruditeria zabaltzeko eta nagusi diren arrazoibideak zalantzan jartzeko.

Esperimentatzea

Une horretan hizkuntza artistikoa aktibatzen da. Azken emaitzaren presiorik gabe probatzea, jolastea, esploratzea eta sortzea da kontua. Arreta esperimentazio artistikoaren bidez egiteak berak irekitzen dituen prozesuan eta aukeretan dago.

Komunikatzea

Azkenik, bizitakoa nola partekatu planteatzen da. Atal honetan garrantzitsua da azpimarratzea kontua ez dela lagin formal gisa ezartzea, baizik eta esperientzia sozializatzeke eta ikusarazteke modu gisa, taldeari edo testuinguruari itzultzeko.

3. Baterako sorkuntzako prozesuak

Baterako sorkuntzak inplikazio maila handiagoa eskatzen du, jendea ikusle edo parte-hartzaile puntualtzat jo beharrean, artisten eta komunitatearen arteko sortze-prozesu partekatu bat eraikitzea proposatzen baitu.

Pilotuen esperientziarekin, ikusi genuen horrek ekintza artistiko kolektiboak, espazio publikoko esku-hartzeak edo tokiko taldeekin sortutako pieza eszenikoak ekar ditzakeela, beste esperientzia posible batzuen artean..

Nolanahi ere, baterako sorkuntzako prozesuek partaide izatearen sentimendu handia sortzen dute, baina baldintza konplexuagoak ere behar izaten dituzte, hau da, 2 eta 10 aste arteko denbora-tarte hedatuak (edo gehiago, baliabideek ahalbidetzen badute), lurraldeko eragileekin lankidetzan aritzea funtsezko harreman-ardatz gisa, eta bitartekaritzaren, koordinazioaren eta sorkuntzaren artean rol zehatzak ezartzea, erantzukizun zehatzak ezarriz eta, aldi berean, prozesua sortzeko komunitate aktiboa sortuz.

Baldintza horiek betetzen direnean, baterako sorkuntza, zalantzarik gabe, tokiko kultura-ehuna indartzeko oso tresna boteretsua bihurtzen da.

Proposamen metodologikoa Talde eragilea

Baterako sorkuntzako prozesuetan, zeinetan helburua artisten eta komunitatearen arteko harremanari denboran zehar eustea den, bereziki baliagarria izan daiteke prozesuari jarraipena eta errotzea emango dioten egituretan oinarritzea. Oraingoan, talde eragilearen formatua proposatzen dugu prozesuaren artikulazio metodologiko gisa.

Talde eragilea testuinguruari lotutako pertsona talde txiki bat da (irakasleak, eragile komunitarioak, tokiko kolektiboetako pertsonak edo egoera edo testuinguru jakin bati lotutako pertsona talde bat), eta pertsona horiek prozesuaren garapenean rol aktiboa hartzen dute. Ez dira soilik parte-hartzaileak, baizik eta proiektuaren antolaketan, laguntzan eta jasangarritasunean inplikaturako pertsonak.

Talde horrek proposamen artistikoaren eta lurraldearen arteko zubi gisa jokatzeko du, eta, beraz, prozesua hartzen du, testuinguruarekiko lotura errazten du eta lana ekintza puntual batean gera ez dadin laguntzen du. Gainera, komunikazio arina du talde artistikoarekin eta bitartekaritza-taldearekin, erabakiak hartzen parte hartzen du, gertatzen dena dokumentatzen laguntzen du eta, hainbatetan, prozesua ebaluatzen ere laguntzen du.

Talde eragileekin lan egiteak esku-hartze puntualaren logika lankidetzara iraukorreko logika baterantz eramatea dakar, non komunitateak hartzaile hutsak ez diren, prozesuaren eragile aktiboak baizik. Ikuspegi horrek harreman sakonagoak ahalbidetzen ditu, partaide izatearen sentimendu biziagoa sortzen du eta baterako sorkuntzak tokiko kultura-sarean benetako eragina izateko aukera ematen du. Antolaketa-tresna bat baizik, talde eragilea bitartekaritza erantzukidetasunetik, zaintzatik eta auzolanetik ulertzeko modu bat da.

Jakitun garenez talde eragile bat zer den ulertzea konplexua dela, adibide zehatz bat jarriko dugu hemen, museoaren testuingurutik badator ere, lan-prozesu horren idiosinkrasia ulertzeko oso baliagarria izan daitekeelako. Pedagogías Invisibles kolektiboko kideok Valentziako Centre del Carme de Cultura Contemporánea (CCCC) zentroko Bitartekaritza Sailaz arduratzen ginen, eta bertan "Validadoras del CCCC" talde eragilea sortu genuen. Baliozkotzaileak desgaitasun intelektuala eta fisikoa duten pertsonak dira, eta hiriko espazioen irisgarritasuna baliozkotzeko prestatuta daude; adibidez, metro-geltokiak, ospitaleak eta abar baliozkotzeko prozesua egiten dute, eta agintaritza eskudunari txosten bat bidaltzen diote irisgarritasuna hobetzeko proposamenekin.

Hala, "Validadoras del CCC" taldea sortu genuen, eta urtebetez aritu ziren CCCren irisgarritasuna ikertzen eta aztertzen, eta prozesuaren amaieran txosten bat bidali zioten zentroko zuzendaritzari, hobetzeko proposamenak adierazita. Prozesu horren gauzarik interesgarriena da ikerketa hori metodologia artistikoen bidez egin genuela, "El museo de la Confusión" deitzen diogunaren esparruan. Bertan, taldeak diseinaturiko ekintza batzuk proposatzen genituen, zeinetan gaitasun normatiboak zituzten pertsonak parte hartzen zuten, gaitasun normatiboak ez zituzten pertsonen sentsibilitatera eta esperientzietara hurbiltzen zituzten esperientziak bizi zituztenek.

Talde horri buruz gehiago jakiteko, jo hona: <https://www.consorcimuseus.gva.es/centro-del-carmen/actividades/y-ahora-qui-en-va-a-venir-al-ccc/?lang=es>

3. Nola lagundu bitartekaritza-prozesu bati

Argitu dugun bezala, bitartekaritza ez datza jarduera bat diseinatzean soilik; izan ere, harreman-prozesu bat da, entzutea, zaintzea eta oinarrizko gai bat –prozesuaren helburuetara egokitzeko eta horiek malgutzeko gaitasuna– denbora errealeko antolaketa-esparrua aktibatuz. Horren harira, eta kultura-bitartekaritzako jardunbide askok gogorarazten dutenez, garrantzitsuena ez da egiten duguna, gertatzen denari nola laguntzen diogun baizik.

Hori dela eta, eta errezeta hutsezinak ematea ezinezkoa dela kontuan hartuta, gako metodologiko batzuk proposatuko ditugu, hain zuzen, gure esperientzia-urteetan prozesu horiei laguntzeko erabili ditugunak.

Hasi aurretik

Edozein ekintza diseinatzeko, testuingurua ulertu beharra dago.

Hortaz, galdera hauek egin behar dira:

- Nortzuk hartzen dute parte?
- Norena da ekimena edo lehen hurbilketa?
- Zein lotura dute lekuarekin?
- Zein itxaropen dute haiek eta ditut nik prozesuaz?
- Bestelako sarerik edo eragilerik al dago lurraldean? Zein?

Puntu horretan, nahitaezkoa da norabidetasun terminora jotzea. Hau adierazten du: proiektua nondik aktibatzen den, zein lekutatik, eta, jakina, nire itxaropenak haren gainean nola hedatzen diren. Ez da gauza bera proiektu bat besteren ekimen batetik sortzea al agenda instituzional batetik sortzea. Hortaz, entzutearekin iristea konponbide itxiekin iristea baino baliagarriagoa da. Eskuragarri eta moldagarri egoteak aukera ematen du prozesua taldeak benetan behar duenera egokitzeko.

Prozesuan zehar

Jarrera batzuk lagungarriak izan daitezke bitartekaritza-prozesuari eusteko:

Entzute aktiboa

Batzuetan, bitartekaritza baten gauzarik eraldatzaileena da pertsonak benetan entzuten zaiela senti dezaten. Horrek esan nahi du esaten denari ez ezik, taldearen isilune, keinu eta adoreei ere erreparatu behar zaiela.

Parte-hartze horizontala

Bitartekaritza ez da taldea zuzentzea, ahots guztiak ager daitezen erraztea baizik.

Laguntzea inposatu gabe

Ez da beti gertatuko imajinatu genuena. Eta ondo da. Bitartekaritza zerbait gerta dadin baldintzak sortzean datza, ez emaitza kontrolatzean.

Testuingurura egokitzea

Komunitate bakoitza desberdina da. Leku batean funtzionatzen duenak agian ez du zentzurik beste batean. Taldeari entzutea eta prozesua birformulatzea bitartekaritza-lanaren parte da.

Ez jakiteari lekua irekitzea

Bitartekaritza ikaskuntza-prozesu partekatua ere bada. Erantzun guztiak ez ditugula onartzeak elkarriketarako eta sorkuntzarako aukera berriak ireki ditzake.

Lau dimentsio bitartekaritza pentsatzeko

Era berean, baliagarria izan daiteke bitartekaritza-prozesuak lau dimentsiotatik berrikustea, egiten ari garena haztzen laguntzeko:

Denborak

Topaketaren aurreko eta ondoko unerik al dago ala unean unekotik jarraitzen dugu lanean? Zein iraupen du prozesuak eta zein konpromiso-mota dakar? Errespetatzen al dira taldearen erritmoak ala programazioarenak gailentzen dira? Lotura agertzeko baldintzak sortzen ari gara ala dena une bakar batean gertatzen da?

Espazioak

Non gertatzen da benetan bitartekaritza eta zein leku-mota eraikitzen ari gara? Espazioak aukera ematen al du entzuteko, parte hartzeko eta konfiantza izateko? Leku ireki eta abegikortzat ala besteren espaziotzat hartzen da? Proposamena espazio eszenikora mugatzen da ala hedatzen da eta lurraldeak eta testuinguruek zeharkatzen dute?

Harremanak

Zein lotura sortzen da parte-hartzaileen artean eta zein tokitatik aktibatzen dira? Alde bakarreko harremanak dira ala elkarrekikotasunera eta benetako elkarriketara irekitzen dira? Nork proposatzen du eta nork erantzuten du? Sareak, afektuak eta entzute aktiboa sortzen ari gara ala, besterik gabe, parte hartzeko dei egiten?

Sortze-prozesua

Nork hartzen ditu erabakiak eta nola banatzen da agentzia gaitasuna? Sorkuntza zerbait txia ala prozesu partekatua da? Arteak eduki gisa ala elkarrekin pentsatu eta ekoizteko metodologia gisa lantzen ari gara? Ba al dago espazio errealik baterako sorkuntzarako, ikerketarako eta ustekaberako?

Azpimarratu beharra dago dimentsio horiek ez direla bete beharreko zerrenda bat, autodiagnostikorako tresna bat baizik, eta horrek gauden eta norantz joan nahi dugun azkar berrikusteko aukera ematen digu. Gure bitartekaritza-prozesua mugatu dezaketen inertziak (askotan ikusezinak) antzematen laguntzen digute, eta, horrela, gure jardutea kontzientzia eta erantzukizun handiagotik birkokatzen dugu.

4. Bitartekaritza (eta gure buruak) zaintzea

Bitartekaritzaz ari izateak berekin dakar, halaber, prozesu horiek aktibatzen dituzten profesionalentzako baldintza material eta etikoez aritzea.

Askotan, badago bitartekaritza berezko topagune eskuzabal gisa erromantizatzeke halako joera. Hala ere, prozesu horiek jasangarriak izan daitezen, **baliabideak eta zainketak behar dituzte**. Baldintza horiek gabe, bitartekaritza artistentzat eta komunitateentzat beste zama bat bihurtzeko arriskua dago.

Oinarrizko baldintza batzuk

Nahikoa denbora

Bitartekaritzak denbora behar du prozesua prestatzeko, testuingurua ezagutzeko, jarduerari laguntzeko eta gertatutakoa ebaluatzeko. Prozesu azkarregiek loturak eraikitzea eta proposamenak finkatzea zailtzen dute; horregatik, eskakizun horiek aldi baterako eta maila materialean aurreikusi behar dira.

Bidezko ordainsariak

Bitartekaritza lan kulturala da, bitartekari bat ez da tailer baten arduraduna soilik; izan ere, bere lana proiektu-zuzendari baten lanarekin askoz gehiago parekatzen da: koordinatu, diseinatu, inplementatu, ekoitzi, ebaluatu eta bitartekotza egiten du. Hori kontuan hartu behar da bere lanbide- eta soldata-mailan.

Eragileen arteko koordinazioa

Badakigu oinarrizkoa dela, baina ez da beti betetzen; beraz, beste behin esango dugu: esperientziak erakusten dute bitartekaritzak hobeto funtzionatzen duela konpainien, erakundeen, tokiko eragileen eta bitartekarien arteko lankidetzak dagoenean, eta hori, gaur egun, ez da beti gertatzen. Hala ere, koordinazio horrek ahalbidetzen du, hain zuzen ere, erantzukizunak partekatzea eta prozesu sendoagoak sortzea.

Espazioa zaintzea

Kale-arteetan, espazioaren baldintza materialak bereziki garrantzitsuak dira; hortaz, xehetasun logistiko txikiek, hala nola akustikak, ikusleen antolamenduak, itzalak edo babeslekuak eta oinarrizko altzariak izateak gure topaketaren esperientzian aldea marka dezakete.

Loturak zaintzea

Parte hartzen duten eragile guztien zaintza (artistak, bitartekariak, parte-hartzaileak, lurraldeko eragileak...) ez da elementu gehigarri bat, bitartekaritzaren zentzuaren zati nagusia baizik. Zaintza ezinbesteko baldintza da loturek iraun dezaten, eta lotura da edozein eraldaketaren oinarria da.

Kale-konpromisoa

Kultura-bitartekaritza, oro har, eta kale-arteetan bereziki, eraikitzen ari da oraindik, eta, beraz, esperientzia bakoitzak ikaskuntza eta galdera berriak dakartza. Horregatik, eredu itxiak bilatzea baizik, agian une honetan interesgarriena entzuteko eta esperimentatzeko jarrera izatea da.

Kaleak espazio bizia eta publikoa eskaintzen digu, eta testuinguru pribilegiatua bihurtzen da beste harreman-modu batzuk entseatzeko eta ustekabearekin topo egiteko. Hor, bitartekaritzak bere ahalmen guztia zabal dezake, ez erantsitako zerbait bezala, baizik eta presente egoteko eta espazio komun bati eusteko modu bezala. Izan ere, batzuetan, hori nahikoa izaten da esperientzia artistiko bat esperientzia partekatu bihurtzeko

